

МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

45

K 7/M 45

120000868829

INTERNATIONAL

STIVAL
MARCH

17-31 MARCH 2005

MUSIC

ROUSSE, BULGARIA

DAYS

MUNICIPALITY
OF ROUSSE

MINISTRY
OF CULTURE

UNITED
BULGARIAN
BANK
A Member of NBS Group

РУСЕ 17-31 МАРТ 2005

K7/M45

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868829

448216

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

45. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“

Русе

17 – 31 март 2005

СВЕТЛИН РУСЕВ цигулка

ЕЛЕНА РОЗАНОВА пиано

30.03 сряда 19 часа

Пленарна зала

Решение за всеки ден

ПРОГРАМА

I.

Франц Шуберт

(1797 – 1828)

Сонатина за цигулка и пиано оп. 137 № 2,

ла минор

(1816)

Allegro moderato

Andante

Menuetto. Allegro

Allegro

Йоханес Брамс

(1833 – 1897)

Соната за цигулка и пиано № 3,

ре минор, оп. 108

(1886 – 1888)

Allegro

Adagio

Un poco presto e con sentimento

Presto agitato

II.

Панчо Владигеров

(1899 – 1978)

Соната за цигулка и пиано оп. 1, ре мажор

(1914)

Agitato

Andante cantabile

Allegro con brio

Четири пиеси за цигулка и пиано, оп. 12

(1921)

Илюзия

Интермецо

Северен романс

Романтичен Валс

Трите сонатини оп. 137 вероятно са създадени от 19-годишния **Франц Шуберт** с педагогическа цел за бъдещите му ученици в Музикалното училище на Лайбах. Всеизвестен е фактът, че въпреки желанието си и безкрайната нужда, той не получава това място, но сонатините стават особено популярни в артистичните салони и концертите – домашно музициране. Написани през 1816 г., когато в архива си композиторът вече има 4 симфонии и над 250 песни, творбите носят белезите на категорично оформения му композиционен стил.

Първата част на **Сонатина № 2** впечатлява с необикновено развълнуваното, хармонично разнообразно въстъпление, последвано от романтично Алегро, изпълнено с динамични обрати, изключителна мелодичност и ритмично разнообразие. Андантето е изградено във формата на Рондо върху широко разгърната главна тема, редуваща се с контрастни епизоди. Менуетът награвства жанровите си рамки и внася драматични черти. Заключителният рондо-финал е близък до първата част и въздейства с контрастните си емоционални състояния – от меланхолията и напрегнатата конфликтност към Моцартианската енергичност и светлина.

Интерес към камерните жанрове, обусловен от характерната му склонност към тънка художествена и образна детайлизация, **Йоханес Брамс** проявява през целия си творчески път. Нещо повече – продуктивността му в тази сфера нараства осезаемо в преломни моменти, когато авторът усеща необходимост от усъвършенстване и развитие на композиционните си принципи.

Така 4-годишното прекъсване след струнния квинтет оп. 88 (1882) е последвано от цяла поредица различни по стил камерни творби, създадени през лятото на 1886 на брега на швейцарското езеро Тун – Соната за виолончело, клавирно трио, втора и трета цигулкови сонати.

В **Третата соната**, завършена окончателно през 1888 г., доминират героико-драматичните, напрегнато

романтични образи. Силните контрасти, мощните кулминации, ярките динамични и образни амплитуди дават основание тя да бъде наречена „Симфония за два инструмента“. Изключителното усещане на Брамс за драматургичност е показано чрез движение от страстно-романтичната, бурна първа част, през дълбоко емоционалната, напевно кантиленна втора и зловещо-призрачното скерцо към емоционално наситения, драматично бурен финал, изграден върху ритъма на тарантела. *„Колкото и съвършена да е всяка част от трите цигулки сонати, то категорично финалът на третата е техният апогей.“* – К. Гейрингер.

Сонатата е посветена на Ханс фон Бюлов и изпълнена за първи път на 22 декември 1888 г. от автора и цигуларя Хубай.

Във втората част на концерта са представени две от най-ранните творби на Панчо Владигеров, създадени по време на неговото обучение в Германия. Известно е, че започвайки уроци при Паул Юон, той композира Соната за цигулка през 1913 г., която по-късно сам нарича *„най-значителното от незрелите ми произведения“* и саморъчно написва върху щима: *„Тази соната е от моите ранни детски опити. Забранявам категорично издаването и изпълнението ѝ.“*

Така Сонатата за цигулка и пиано, написана през 1914 г., става творбата, която Владигеров счита достойна да бъде опус 1 в неговото творчество. Цигулковата партия е създадена не без консултации с брат му Любен, а посвещението гласи: *„На нашия много скъп учител господин професор Анри Марто с чувство на много дълбоко уважение“*. За първи път тя е изпълнена на домашен концерт в дома на Марто. Това е първото представяне на Владигеров пред известни музиканти и критици в Берлин. Положителната им оценка за яркото мелодично богатство на творбата, романтичната звучност, свободата на емоциите и уметелото изграждане на формата е от изключителна важност за младия творец. Марто харесва сонатата и я изпълнява на свои концерти в Германия, Швейцария, Швеция, Норвегия. Премиерата ѝ в България е по време на първия

авторски концерт на Владигеров на 19 декември 1918 г. във Военния клуб в София. „Снощната вечер. Това бе празник на новата българска музика... Талантът на Владигеров е вече безспорен... Сонатата за цигулка и пиано е композиция с големи достоинства като вдъхновение и разработка...” – в-к „Дневник”, 20. XII 1918 г. През периода 1918–1920 г. двамата братя изпълняват творбата и в други градове на страната, популяризирайки камерната музика и новото българско изкуство. Сонатата е звучала в България и в изпълнение на Анри Марто със съпровод на Панчо Владигеров.

Четирите пиеси за цигулка и пиано оп. 12 са създадени през 1921 г. в Берлин. Те са импресионистично-романтични картини – миниатюри, чийто характер се определя от заглавията им – Илюзия, Интермецо, Северен романс, Романтически валс. Последната пиеса е посветена на известния български цигулар Николай Абаджиев. Изящната живописност, сантименталната меланхолия, елегантната танцувалност, непременчивата грациозност превръщат пиесите в предпочитани за изпълнение творби – самостоятелно или като цикъл. На първите три през 1968 г. Владигеров прави транскрипции за флейта и пиано, а на четвъртата – за симфоничен оркестър.

Елена Розанова е родена в Одеса в семейство на музиканти. Започва да учи пиано на 5 години в училището за надарени деца „Гнесин” в Москва. Завършва Московската консерватория „П. И. Чайковски” при Алексей Наседкин и Евгени Мозулевски. Носител е на награди от международните конкурси „М. Лонг и Ж. Тибо” – Париж и Ротердам. Лауреат е на фондация „Cziffra”. Концертира като солист с Националния оркестър на Франция, Кралската филхармония на Фландрия, Оркестъра на зала Бетовен в Бон, Новосибирски симфоничен оркестър и Камерата на Санкт Петербург. Като солист и камерен изпълнител участва на фестивалите в Шлезвиг – Холщайн, Sceaux, St. Paul les Trois Chateaux, Портограро, Коринтски летни фестивали, Понтлевоа, Ювентус, La Roque d'Anthéron и Фестивала на френското радио в Монпелие.

През 1998 г. Елена Розанова създава клавирно трио „Рахманинов“, с което през 1999 г. печели трета и специална награда на конкурса за камерна музика в Мелбърн, Австралия и изнася множество камерни концерти. Има реализирани записи за белгийската фирма RCP, а соловият ѝ диск за фирмата Harmonia Mundi през 2001 г. е награден с 5 звезди от немското списание Fono Forum и е отбелязан със специална програма по 4 Класик радио, Байерн. Записът ѝ с цигуларя Graf Mourja печели наградата „Choc de la Musique“ на френското списание „Le Monde de la Musique“.

Светлин Русев е роден през 1976 г. в Русе. Учи в НУИ „Проф. В. Стоянов“ – Русе. В периода 1991 – 1998 г. е студент в Националната висша консерватория в Париж при Жерар Пуле, Деви Ерлих и Жан Жак Канторов, а през 1998 – 1999г. специализира при Д. Ерлих в училището „Алфред Корто“. Специализира в майсторските класове на Минчо Минчев, Ифра Нийман, Режи Паскийе, Павел Верников и др. Носител е на награди и лауреатски звания от националния конкурс „Св. Обретенков“ (II награда – 1984) и международните конкурси „Коциан“ – Чехословакия (II награда – 1985), „Клостер Шонтал“ – Германия (II награда и специалната награда за изпълнение на пиеса от Моцарт – 1989), „Аютес“ – Париж (I награда – 1993), Парижката национална консерватория (I награда за цигулка и специалната награда на журито – 1994), „Cita di Brescia“ – Италия (две специални награди – 1993), Дие – Франция (Гран при – 1996), „Маргарита Лонг и Жак Тибо“ – Франция (V награда и специалната награда на Принц Рение – 1996 и III награда – 1999), Индианополис (IV награда, специална награда за най-добро изпълнение на концерт от Моцарт, специална награда за изпълнение на каприз от Паганини – 1998), световния конкурс за камерна музика – Австралия с клавирното трио „Рахманинов“ (III и специална награда – 1999) и конкурсът за цигулари в Бреша – Италия. През 2000 г. получава наградата Classical Revelation на ADAMI. Концертира като солист на всички български оркестри, на Букурещката филхармония, оркестрите на Парижката консерватория, Радио Франс, Индианополис и Мендоса, камер-

ните оркестри Suzuki&Friends и Тулуза, младежките оркестри на Брюксел, Дие, Гийсен, Лондон. Изнася концерти в Австрия, Аржентина, Белгия, Бирма, Китай, Египет, Франция, Германия, Гърция, Хонг Конг, Италия, Япония, Русия, Сингапур, Южна Корея, Швейцария, Тайланд, Финландия, Тайван, Казахстан, Таити, Турция, САЩ, Уругвай и др.

Светлин Русев е концертмайстор на Камерния оркестър в Оверн, Франция и често е канен като гост концертмайстор на Лондонския филхармоничен оркестър. От 2005 г. Светлин Русев е концертмайстор на Симфоничния оркестър на Френското радио.

Програмата подготви
Мария Дуканова

